

PANDITA RAMABAI.

En der edelste figuren uit de wereldgeschiedenis onzer dagen is wel de Hindoe-weduwe, over wie we in den 9den jaargang van ons tijdschrift een reeks artikelen schreven. We hebben ze genoemd: „De zuster van barmhartigheid van Hindostan,” en — is ze dat niet geweest tot op dit oogenblik? Zij, de beschermster van de verdrukte Hindoevrouw, de redster van honderden vertrapte weduwtes, de Christen-zendinge in den meest uitgebreiden zin van 't woord!

Haar vader was de geleerde Ananta Schaffie, die als boeteling, hoewel van adellijken bloede, het land afreisde met zijn pas negenjarige vrouw, later de moeder van drie kinderen. Ramabai, genoemd naar den god Rama, was de jongste der beide zusters, van wie de ander, zeer jong uitgetrouwde, wegwijnde in haar prille jeugd. Vader en moeder stierven, toen Ramabai, die met bijzondere geestesgaven was bedeed, 16 jaar oud was. Zij verloor den moed niet en wierp met haar scherpsziend oog een diepen blik in de ellende van het vrouwenleven in Indië, en reeds toen nam zij het besluit, haar leven te wijden aan de redding harer verarmde, verdrukte zusters. Op reis met haar broeder te Kalkoetta aangekomen, trok zij al spoedig de aandacht als een „geleerde” vrouw, (iets bijzonders in Indië,) was zij in de voornaamste kringen het middelpunt van alle gesprekken, en werd door de Hoogeschool met den titel „pandita” (geleerde) begiftigd. Toen ontviel haar haar eenige broeder en bleef ze eenzaam achter, de jonge vrouw, nauwelijks 20 jaar oud en toch zoo rijk aan teleurstellingen en levenservaringen. De zon van den voorspoed scheen slechts korten tijd, toen zij de gelukkige echtgenoot werd van een jongen Bengaalschen edelman, die haar na een gelukkig huwelijk van 19 maanden door de cholera ontviel. En weer bleef ze alleen achter met haar dochtertje, dat zij Manoramabai had genoemd. Toch werd de 22jarige weduwe niet moedeloos. Later schreef zij zelve hierover: „Al deze smarten brachten mij tot God. Ik gevoelde, dat Hij mij in Zijn lijdensschool een plaats aanwees.” Hoewel toen reeds tot de erkenning gekomen, dat er maar één God kon zijn, kende zij Hem nog niet als den Vader van den Heere Jezus Christus. Zij was nog een Heidin, maar met een zeldzaam plichtsgevoel en met een diep-voelende ziel, die het tot haar heiligste roeping rekende, zich het jammerlijke lot der Hindoevrouwen aan te trekken.

En zoo trad Pandita Ramabai op als een Oostersche heroïne, spot en smaad niet achtende, al haar rijke gaven stellende in dienst van de Hindoevrouw. Onvervaard toog ze aan den arbeid. Zij begon in de groote steden van Indië voorlezingen te houden over het vrouwenvraagstuk. Met van verontwaardiging gloeiende stem schetste zij het lot en de plaats in de maatschappij van de jonge Hindoevrouwen en -weduwen. Haar donker oog tintelde nu eens van heiligen toorn, dan weer werd het gevuld met diep medelijden. Haar boeiende, wegslepende voorlezingen maakten een diepen indruk, en werden oorzaak, dat er te Poona in Marathaland een genootschap werd opgericht, dat zich tot taak stelde de opvoeding van jonge meisjes te bevorderen, en de huwelijken tot op rijperen leeftijd te verschuiven. Ook in het moederland werd nu spoedig haar naam genoemd, en dat vooral, toen zij de groote reis naar Engeland aanvaardde. Had zij reeds vroeger veel gehoord van het Christendom, en had haar dit zeer geïnteresseerd, nu kwam ze tot ernstig onderzoek, en het behaagde den Heere, dat zij den Heiland als haar Zaligmaker leerde kennen. In 1883 werd zij tegelijk met haar dochter gedoopt. Na een jaar te Wantage onderwijs gegeven te hebben in het Sanscriet, vertrok zij naar Amerika, waar ze haar toekomstplannen beraamde, vorige redevoeringen hield en als met haar hartebloed schreef het boek: „De Hindoevrouw der hoogere kasten.” Haar optreden in Amerika

gaf aanleiding tot het ontstaan van een Comité van bijstand, dat haar in staat stelde, na haar terugkeer naar Indië het werk te beginnen, nu zonder de hulp van haar Heidensche vrienden, die haar thans niet meer vertrouwden.

In Februari 1889 te Bombay aangekomen, stichtte ze daar een tehuis voor weduwen, de „Sharada Sadan,” d. i. school der wijsheid, die later naar Poona verplaatst werd. In 1892 kocht ze in een der schoonste stadskwartieren een ruim landhuis, dat voor haar leerlingen, voor het grootste deel hulpeloze en verstooten weduwen uit de hoogere kasten, een liefelijk tehuis bood. Niet lang daarna kwamen sommige van hen tot bekeering en werden gedoopt. In 1896 had zij 49 leerlingen. Zeer nam hun aantal toe in de hongerjaren 1897 en 1900, toen zij zelve de door honger geteisterde streken bezocht, over al de ellende ging spreken en schrijven en toen de meisjes en weduwtes naar haar inrichting te Poona bracht, waar het getal verpleegden krom tot 200. Zij moest, nieuwe ramp, met die allen zich uit de stad verwijderen op last van het Gouvernement, toen de pest uitbrak in de stad. Maar de nooit versaagde vrouw bracht ze allen onder in tenten op het wijde veld en toen in noodhutten in de nabijheid van het dorp Khedgaon. Uit deze stichting, welke zij „Moekti” (verlossing, redding) noemde, groeide een

complex van gebouwen, waarin in 1897 meer dan 600 weduwen en wezen een toevlucht hadden gevonden. De Heere gaf Zijn zegen over den trouwen arbeid. Na verloop van 10 maanden waren 90 van den hongerdood geredden tot bekeering gekomen. Sedert krom steeds het getal der verpleegden. In Mei 1900 waren er 580 vrouwen en meisjes in het Moekti-tehuis en 60 in de „Kripa-Sadan.” (Magdalenahuis.) De 100 wekelingen der „Sharadan Sadan” inbegrepen, had Ramabai toen 750 personen in verpleging. In 1901 had zij, met een staf van trouwe helpsters, voor een groot deel uit de Christen-verpleegden genomen, de leiding van 1950 verpleegden: 170 in de Sharadan Sadan, 1484 in de Moekti-school en 296 in de Kripa-Sadan. Sedert was het getal nu eens meer, dan minder, maar tot op den huidigen dag gaat de geloofsheldin voort in het werk der reddende liefde. Moest aanvankelijk al de arbeid door gaven der Christelijke liefde, vooral uit Amerika, worden gesteund, spoedig werd ook het werk productief gemaakt door de toepassing van veldbouw en industrie. Velen der pupillen gingen en gaan huwelijken aan met Christen-Hindoes op de zendingsposten.

Voor al in de Amerikaanse Miss Abrahams heeft pandita Ramabai een trouwe hulp. Ten vorigen jare was deze zuster met Manoramabai, de dochter van Pandita Ramabai, in

Engeland om de aandacht op het werk te vestigen, en vooral ook om vrouwelijke assistenten te winnen. Toen ontving schrijver van dit opstel, — dat kort moest zijn en waarin dus weinig kon gezegd, — een schrijven van de edele vrouw, die mededeelde, hoe gaarne de reisgenooten ook Nederland zouden bezoeken. Helaas! dat de pogingen om eenig geld te verzamelen, teneinde de zusters gelegenheid te geven in de hoofdsteden van ons land hun zaak te bepleiten, mislukten. Ze zijn weer naar Indië teruggekeerd.

Het houden van lezingen over Ramabai en haar werk stelden ons reeds meer dan eens in staat een postwissel naar Khedgaon op te zenden, waardoor we met haar en haar dochter in de meest aangename briefwisseling kwamen.

Haar laatst ontvangen schrijven, d.d. Khedgaon July 28th 1909, geteekend door haar dochter Manoramabai, getuigt van nieuwe zegeningen. Eigenhandig schreef ze er o. a. onder: „Thank you very much for your kind gift, which arrived safely. May the Lord bless and reward you.”

Die zegenbede leve in onze harten voor de edele, vrome vrouw, de pas 51jarige, die de Heere nog lang spare, en verder ten rijken zegen stelle van haar verdrukte Hindoe-zusters.

L. K.

PANDITA RAMABAI.